DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 18 mars 2010 *

I mål C-419/08 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 23 september 2008,

Trubowest Handel GmbH, Köln (Tyskland), företrätt av K. Adamantopoulos och E. Petritsi, dikigoroi,

Viktor Makarov, Köln, företrädd av K. Adamantopoulos och E. Petritsi, dikigoroi,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av J.-P. Hix, i egenskap av ombud, biträdd av G. Berrisch och G. Wolf, rechtsanwälte,

* Rättegångsspråk: engelska.

Europeiska kommissionen, företrädd av N. Khan och H. van Vliet, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden på tredje avdelningen, K. Lenaerts, tillförordnad ordförande på fjärde avdelningen, samt domarna R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, G. Arestis (referent) och J. Malenovský,

generaladvokat: P. Mengozzi,
justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 16 september 2009,

och efter att den 29 oktober 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Trubowest Handel GmbH (nedan kallat Trubowest) och Viktor Makarov har genom förevarande överklagande yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 9 juli 2008 i mål T-429/04, Trubowest Handel och Makarov mot rådet och kommissionen (nedan kallad den överklagade domen). Genom den överklagade domen ogillades Trubowests och Viktor Makarovs talan om skadestånd enligt artikel 288 EG för den skada de påstått sig ha lidit till följd av antagandet av rådets förordning (EG) nr 2320/97 av den 17 november 1997 om införande av slutgiltiga antidumpningstullar på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i Ungern, Polen, Ryssland, Tjeckiska republiken, Rumänien och Slovakiska republiken, om upphävande av förordning (EEG) nr 1189/93 och om avslutande av förfarandet vad gäller sådan import med ursprung i Republiken Kroatien (EGT L 322, s. 1) (nedan kallad den slutgiltiga förordningen).

Tillämpliga bestämmelser

2 Den grundläggande gemenskapslagstiftningen på tullområdet utgörs av rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen). I artikel 236 i tullkodexen föreskrivs följande:

”1. Import- eller exporttullar skall återbetalas i den utsträckning som det fastställs att tullbeloppet då tullen betalades inte var det som lagligen skulle betalas eller att beloppet har bokförts i strid med artikel 220.2.

Import- eller exporttullar skall efterges i den utsträckning som det fastställs att tullbeloppet då tullen bokfördes inte var det som lagligen skulle betalas eller att beloppet har bokförts i strid med artikel 220.2.

Ingen återbetalning eller eftergift skall beviljas när de omständigheter som medförde betalning eller bokföring av ett belopp som inte var det som lagligen skulle betalas är en följd av en medveten handling av den person det gäller.

2. Import- eller exporttullar skall återbetalas eller efterges på ansökan som inges till vederbörande tullkontor inom en tid av tre år från den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet.

Denna tid skall förlängas om den person det gäller framlägger bevis på att han var förhindrad att inge sin ansökan inom nämnda tid på grund av oförutsebara omständigheter eller force majeure.

Om tullmyndigheterna inom denna tid själva upptäcker att någon av de situationer som beskrivs i punkt 1 första och andra stycke[na] föreligger, skall de på eget initiativ återbetala eller efterge tullbeloppet."

3 Bestämmelser om de antidumpningsåtgärder som antas av Europeiska gemenskapen finns i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskaperna (EGT L 56, 1996, s. 1) (nedan kallad grundförordningen).

Bakgrund till tvisten

4 Förstainstansrätten redogjorde för de faktiska omständigheterna i målet i punkterna 1–21 i den överklagade domen. Dessa punkter har följande lydelse:

”1. Genom ett icke offentliggjort beslut av den 25 november 1994 (ärende IV/35.304), som antogs med stöd av bland annat artikel 14.3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81 EG] och [82 EG] (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), beslutade kommissionen att inleda en undersökning avseende eventuella konkurrensbegränsande förfaranden avseende rör av kolstål som kunde strida mot artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992 (EGT L 1, 1994, s. 3) och mot artikel 81 EG.

2. Som en följd av undersökningen beslutade kommissionen den 20 januari 1999 att inleda ett administrativt förfarande i ärende IV/E-1/35.860-B – Sömlösa stålrör, efter vilket den, den 8 december 1999, antog beslut 2003/382/EG om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] (ärende IV/E-1/35.860-B – Sömlösa stålrör) (EUT L 140, 2003, s. 1) (nedan kallat beslutet om konkurrensbegränsande samverkan).

3. Enligt artikel 1.1 i beslutet om konkurrensbegränsande samverkan har de åtta företag som beslutet riktar sig till ’brutit mot bestämmelserna i artikel 81.1 [EG] genom att … ingå en överenskommelse som bland annat innebär att respektive företags nationella marknad skyddas vad avser sömlösa [Oil Country Tubular Goods] rör med gängskarvar av standardtyp och sömlösa [transportledningar].’ Det föreskrivs i artikel 1.2 i beslutet om konkurrensbegränsande samverkan att överträdelsen pågick från år 1990 till år 1995 beträffande Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. och NKK Corp. Beträffande British Steel Ltd anges det att överträdelsen pågick från år 1990 till februari år 1994. Med anledning av

detta ålades företagen böter som, beroende på fallet, uppgick till mellan 8,1 och 13,5 miljoner euro.

4. Beslutet om konkurrensbegränsande samverkan offentliggjordes genom kommissionens pressmeddelande IP/99/957 av den 8 december [1999,] vilket publicerades i *Europeiska unionens officiella tidning* den 6 juni 2003.

5. I dom av den 8 juli 2004 i de förenade målen T-67/00, T-68/00, T-71/00 och T-78/00, JFE Engineering m.fl. mot kommissionen (REG 2004, s. II-2501), ogiltigförklarade förstainstansrätten artikel 1.2 i beslutet om konkurrensbegränsande samverkan i den del som kommissionen hade fastställt att de fyra företag som avsågs i artikeln hade gjort sig skyldiga till konkurrensbegränsande samverkan före den 1 januari 1991 och efter den 30 juni 1994 samt satte ned det bötesbelopp som kommissionen hade ålagt nämnda företag.

6. Till följd av ett klagomål som hade ingetts av Defence Committee of the Seamless Steel Tube Industry of the European Union den 19 juli 1996 offentliggjorde kommissionen dessutom, i enlighet med … förordning … nr 384/96 …, ändrad genom rådets förordning (EG) nr 2331/96 av den 2 december 1996 (EGT L 317, s. 1), den 31 augusti 1996 ett tillkännagivande om inledande av ett antidumpningsförfarande beträffande import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i Ryssland, Tjeckien, Rumänien och Slovakien (EGT C 253, s. 26).

7. Den 29 maj 1997 antog kommissionen förordning (EG) nr 981/97 om införande av preliminära antidumpningstullar på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i Ryssland, Tjeckien, Rumänien och Slovakien (EGT L 141, s. 36).

8. Den 17 november 1997 antog rådet [den slutgiltiga] förordningen.

9. Den 16 juli 2004 antog rådet förordning (EG) nr 1322/2004 om ändring av den slutgiltiga förordningen (EUT L 246, s. 10). Enligt artikel 1 i denna förordning ska det i den slutgiltiga förordningen läggas till en artikel 8, enligt vilken artikel 1 i den slutgiltiga förordningen – genom vilken det införs antidumpningstullar på den import som där avses – inte ska tillämpas från och med den 21 juli 2004.

10. Trubowest … är ett tyskt bolag som importerar sömlösa rör med ursprung i Ryssland till gemenskapen. Trubowest började importera nämnda varor i januari år 1999 och slutade importera i oktober år 1999. Viktor Makarov är bolagets verkställande direktör sedan år 1997. …

11. Sedan år 1992 var Viktor Makarov dessutom verkställande direktör för bolaget Truboimpex Handel GmbH (nedan kallat Truboimpex), vars affärsverksamhet från år 1996 bestod i att importera sömlösa rör med ursprung i Ryssland. Importen skedde i första hand i bolagets eget namn.

12. Amtsgericht Kleve (allmän domstol i första instans i Kleve, Tyskland) utfärdade den 15 oktober 1999 en arresteringsorder mot bland annat Viktor Makarov på grund av att han var 'starkt misstänkt för att ha lämnat oriktiga och ofullständiga skatteuppgifter till skattemyndigheterna i Köln och Emmerich under åren 1997–1999. Sammanlagt rörde det sig om 36 olika överträdelser. Viktor Makarov sänkte på detta sätt sin skatt, i syfte att tillskansa sig själv och andra oberättigade skattemässiga förmåner, vilket gjorde det möjligt att undvika omfattande importtullar.' I arresteringsordern angavs dessutom att '[de rör från Ryssland som

hade importerats av Truboimpex och Trubowest] hade varit föremål för falska deklarationer i syfte att kringgå bestämmelserna i [den slutgiltiga] förordningen.'

13. Med stöd av denna arresteringsorder häktades Viktor Makarov den 27 oktober–12 november 1999. Han har efter frigivningen varit underkastad reseförbud. Till och med den 31 januari 2000 var han bland annat skyldig att inställa sig hos polisen tre gånger per vecka och fick inte resa utomlands utan föregående tillstånd (nedan kallade de frihetsberövande åtgärderna).

14. Hauptzollamt Emmerich (huvudtullkontoret i Emmerich, Tyskland), nu Hauptzollamt Duisburg (huvudtullkontoret i Duisburg, Tyskland), informerade den 27 oktober 1999 Trubowest och Viktor Makarov om att det hade fattats beslut om uppbörd i efterhand av antidumpningstullar för import som de båda företagen hade företagit under perioden december 1997–oktober 1999. De tyska tullmyndigheterna gjorde i sak gällande att den import som sökandena hade företagit borde ha klassificerats enligt koderna för sömlösa rör i gemenskapens nomenklatur enligt den slutgiltiga förordningen. Som en följd härav frystes Trubowests och Viktor Makarovs banktillgångar.

15. Enligt de tyska tullmyndigheterna var Truboimpex och Trubowest således betalningsskyldiga för obetalda antidumpningstullar på 1 575 181,86 euro respektive 729 538,78 euro, vilket tillsammans motsvarade 2 304 720,64 euro. Viktor Makarov hölls dessutom, i egenskap av verkställande direktör för Truboimpex och Trubowest, betalningsskyldig för de båda bolagens samlade tullskuld.

16. Sökandena begärde den 16 och den 17 november 1999 med stöd av artikel 243 [i tullkodexen] och tillämplig nationell rätt att Hauptzollamt Emmerich skulle ompröva besluten om uppbörd i efterhand av antidumpningstullar. Sökandena ansökte den 15 december 2000 hos Finanzgericht Düsseldorf (skattedomstolen i Düsseldorf, Tyskland) om inhibition av uppbördsbesluten, vilka var omedelbart verkställbara. Den 30 oktober 2001 avslog Finanzgericht Düsseldorf ansökan om inhibition. Den 29 augusti 2003 gjorde sökandena gällande vid Hauptzollamt Duisburg att de tyska tullmyndigheterna felaktigt hade ansett att deras import omfattas av tillämpningsområdet för den slutgiltiga förordningen.

17. Den 19 juni 2000 utfärdade Staatsanwaltschaft Kleve (åklagarmyndigheten i Kleve) en stämningsansökan (Anklageschrift) i vilken Viktor Makarov åtalades för de felaktiga tulldeklarationerna avseende Trubowests och Truboimpexs importer. I stämningsansökan uppgav Staatsanwaltschaft Kleve i huvudsak att Viktor Makarov var skyldig totalt 4 376 250,25 tyska mark, det vill säga 2 237 541,22 euro, för tullar som inte hade erlagts för Trubowests och Truboimpex importer.

18. Det straffrättsliga förfarandet mot Viktor Makarov vilandeförklarades den 14 november 2002 av Landgericht Kleve (den regionala domstolen i Kleve) i avvaktan på att skatteförfarandet mot honom skulle avslutas.

19. Sökandena träffade den 15 december 2004 en förlikning med Hauptzollamt Duisburg som medförde att förfarandet vid de tyska tullmyndigheterna avslutades.

20. I överenskommelsen om förlikning föreskrevs bland annat följande:

’Inledning

…

Genom följande framställning av de faktiska omständigheterna önskar parterna slutgiltigt reglera sina meningsskiljaktigheter vad avser lagligheten av de omtvistade besluten om påförande av antidumpningstullar. Parterna är medvetna om att förevarande gemensamma framställning av de faktiska omständigheterna inte löser deras meningsskiljaktigheter vad avser frågan vilka stålrör som omfattas av antidumpningstull och vilka som inte gör det.

…

Med stöd av ovanstående har parterna kommit överens om följande:

(1.) Besluten om påförande av antidumpningstullar uppgående till 2 304 734,45 euro och förklaringarna att sökandena är ansvariga regleras genom [att sökandena bland annat betalar] ett totalbelopp på 460 000 euro. Parterna har kommit överens om att endast en del, motsvarande 343 644,15 euro, av det belopp på 435 125,21 euro som hittills har uppburits av Hauptzollamt Duisburg ska dras av från det utestående beloppet på 460 000 euro.

…

(3.) I och med undertecknandet av förevarande överenskommelse ska samtliga exekutiva åtgärder som vidtagits mot Trubowest, och [i synnerhet mot Viktor Makarov] upphöra omedelbart.

…

(5.) Genom förevarande överenskommelse om förlikning avstår [sökandena] från att på nytt föra talan mot tullmyndigheterna, till exempel för att erhålla skadestånd på grund av de omständigheter som ligger till grund för förevarande gemensamma framställning av de faktiska omständigheterna. De avstår också från att på annat sätt föra talan mot tullmyndigheterna.

Parterna behåller emellertid möjligheten att väcka sådan talan mot tredje man, i synnerhet nämnda skadeståndstalan med stöd av artikel 288 EG mot kommissionen och rådet.'

21. Genom beslut (Beschluss) enligt 153a § i Strafprozessordnung (den tyska straffprocesslagen) avslutade Landgericht Kleve det straffrättsliga förfarandet mot Viktor Makarov den 2 maj år 2005, under förutsättning att han betalade böter uppgående till 18 000 euro. I beslutet uppgav Landgericht Kleve att '[Viktor Makarovs] samtycke [till att strafförfarandet avslutades] inte innebär att han erkänner sig skyldig till brott, utan föranleds av processrättsliga och ekonomiska överväganden."

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

5 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 oktober 2004 väckte klagandena skadeståndstalan med stöd av artikel 288 EG och yrkade att rådet och kommissionen skulle förpliktas att utge skadestånd enligt följande:

— 118 058,46 euro till Trubowest, jämte dröjsmålsränta på detta belopp efter en årlig räntefot på 8 procent. Detta belopp motsvarar vad Trubowest faktiskt betalat till följd av olika beslut om uppbörd av antidumpningstullar som de tyska tullmyndigheterna riktat mot klagandena, och utgör utebliven vinst för Trubowest,

— 397 916,91 euro till Viktor Makarov, jämte dröjsmålsränta på detta belopp efter en årlig räntefot på 8 procent. Detta belopp motsvarar, såvitt avser 277 939,37 euro, det totala belopp som Viktor Makarov faktiskt betalat till följd av olika beslut om uppbörd av antidumpningstullar, såvitt avser 63 448,54 euro, utebliven lön från Trubowest till Viktor Makarov och, såvitt avser 56 529 euro, advokatkostnader han haft i förfarandena mot de tyska tullmyndigheterna,

— 128 000 euro till Trubowest för utebliven vinst, jämte dröjsmålsränta på detta belopp efter en årlig räntefot på 8 procent, eller i andra hand ett belopp avseende skadestånd och ränta som parterna ska enas om efter det att förstainstansrätten har meddelat mellandom, och

— 150 000 euro till Viktor Makarov i ersättning för den ideella skada han lidit, jämte dröjsmålsränta på detta belopp efter en årlig räntefot på 8 procent.

6 Genom den överklagade domen underkände förstainstansrätten samtliga grunder som hade anförts till stöd för skadeståndstalan och ålade klagandena att ersätta rådets och kommissionens rättegångskostnader.

7 I punkterna 41–74 och 77–82 i den överklagade domen fastställde förstainstansrätten att skadeståndstalan bara till viss del kunde tas upp till prövning. Förstainstansrätten bedömde att den enligt artikel 288 EG inte var behörig att pröva vissa yrkanden. Vad avser yrkandena om skadestånd som motsvarade belopp som klagandena hade erlagt som antidumpningstullar konstaterade förstainstansrätten att dessa yrkanden omfattades av de nationella domstolarnas exklusiva behörighet, i enlighet med de förfaranden som införts genom tullkodexen. Vad avser yrkandet om ersättning för advokatkostnader bedömde förstainstansrätten att det var en fråga som hörde samman med tvisten mellan klagandena och de tyska tullmyndigheterna, en fråga som därför omfattas av de nationella domstolarnas exklusiva behörighet.

8 Vid prövningen av villkoret att det ska föreligga ett direkt orsakssamband mellan den påtalade rättsstridigheten och den påstådda skadan (i förevarande fall i form av utebliven vinst för Trubowest samt utebliven lön och ideell skada för Viktor Makarov), vilket måste vara uppfyllt för att gemenskapen ska ådra sig utomobligatoriskt ansvar, fann förstainstansrätten vidare att den påstådda skadan inte var en tillräckligt direkt följd av den påtalade rättsstridigheten.

9 I punkt 86 i den överklagade domen undersökte förstainstansrätten huruvida klagandena hade visat att det förelåg ett orsakssamband mellan rådets och kommissionens påstått rättsstridiga handlande och de materiella och ideella skador som hade åberopats. I punkterna 98–137 i den överklagade domen bedömde förstainstansrätten att det inte förelåg ett tillräckligt direkt orsakssamband mellan införandet av antidumpningstullar genom den slutgiltiga förordningen och de aktuella skadorna. Under dessa omständigheter undersökte inte förstainstansrätten huruvida den slutgiltiga förordningen var rättsstridig eller huruvida klagandena verkligen hade åsamkats de skador som hade åberopats.

10 Förstainstansrätten undersökte särskilt huruvida ett tillräckligt direkt orsakssamband förelåg mellan det handlande som rådet och kommissionen klandrades för och de påstådda skadorna, under antagandet av såväl att klagandenas import av varor inte omfattades av den slutgiltiga förordningens tillämpningsområde som att den gjorde det. Med utgångspunkt i det första antagandet fastställde förstainstansrätten, i punkt 110 i den överklagade domen, att gemenskapen inte ådrog sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar, eftersom den skada som hade uppstått uteslutande skulle tillskrivas de tyska tullmyndigheterna och tyska rättsliga myndigheter, och inte rådets eller kommissionens påstått rättsstridiga handlande. Med utgångspunkt i det andra antagandet fastställde förstainstansrätten i punkt 116 i den överklagade domen att den avgörande orsaken till den påstådda skadan hade varit den felaktiga klassificeringen av importen, det vill säga klagandenas eget uppträdande.

11 Slutligen avslog förstainstansrätten klagandenas begäran om att vissa åtgärder för processledning skulle vidtas. I punkterna 138–141 i den överklagade domen fastställde förstainstansrätten att det inte var nödvändigt att ålägga kommissionen att lägga fram bevis för att den hade deltagit i överläggningarna avseende tvisten om klassificeringen av de varor som importerades av klagandena, vilka ledde fram till förlikningen mellan klagandena och de tyska tullmyndigheterna, och den skriftväxling som den hade haft med tullmyndigheterna och den ryska regeringen.

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

12 Klagandena har yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen i dess helhet,

— slutligt avgöra målet genom att bifalla den talan om skadestånd som väckts vid förstainstansrätten och förplikta rådet och kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i första instans eller, i andra hand, återförvisa målet till förstainstansrätten för avgörande, och

— förplikta rådet och kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande förfarande.

13 Rådet har yrkat att domstolen ska

— ogilla överklagandet,

— i andra hand, återförvisa målet till förstainstansrätten för avgörande,

— i tredje hand, ogilla klagandenas skadeståndstalan, och

— förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

14 Kommissionen har yrkat att överklagandet ska ogillas och att klagandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

15 Förstainstansrätten prövade bara villkoret om ett direkt orsakssamband mellan det påstådda rättsstridiga handlandet och de skador som klagandena har åberopat med avseende på de yrkanden som den bedömde kunde tas upp till sakprövning. Den första grunden, vilken rör den överklagade domen i den mån som den behandlar nämnda villkor, rör således endast dessa yrkanden. Den andra grunden för överklagandet ska emellertid prövas först. Den andra grunden rör den överklagade domen i den mån som förstainstansrätten bedömde att vissa andra yrkanden om skadestånd inte kunde tas upp till prövning.

Den andra grunden

Parternas argument

16 I den andra grunden, vilken består av två delar, har klagandena för det första gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 288 andra stycket EG och gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i punkterna 41–74, 77–82 och 138–141 i den överklagade domen fastställa att den saknade behörighet att pröva klagandenas yrkanden om ersättning för de belopp som hade betalats som antidumpningstullar samt för de advokatkostnader som klagandena hade haft i förfarandet mot de tyska tullmyndigheterna, med hänsyn till de särskilda omständigheterna i målet, vilka utmärktes av att en talan vid nationell domstol inte längre var möjlig på grund av en förlikning. Klagandena har för det andra gjort gällande att förstainstansrätten i punkt 68 i den överklagade domen missuppfattade de faktiska omständigheterna och bevisningen genom att fastställa att klagandena inte hade lagt fram någon bevisning till stöd för uppgifterna om följderna av den roll som gemenskapen och de ryska myndigheterna spelade, å ena sidan, och de straffrättsliga förfaranden som hade inletts av de tyska myndigheterna, å andra sidan, för förlikningsöverenskommelsen.

17 Rådet och kommissionen anser att förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning när den slog fast att eftersom antidumpningstullarna hade uppburits av de nationella tullmyndigheterna var det, enligt fast rättspraxis, enbart de nationella domstolarna som var behöriga att pröva en talan om återbetalning av de tullar som skulle ha uppburits felaktigt på grundval av gemenskapsrättsliga bestämmelser och som senare förklarades ogiltiga. Gemenskapsdomstolarna saknar således behörighet att besluta om sådan återbetalning eller återbetalning av advokatkostnader vilka är hänförliga till nationella förfaranden rörande sådana tullar. Den förlikning som träffades mellan klagandena och de tyska tullmyndigheterna kan inte heller ge gemenskapsdomstolarna behörighet som den saknade innan nämnda förlikning träffades. Nämnda domstolars behörighet omfattar bara skada som går utöver återbetalning av olagliga tullar.

18 Rådet har dessutom gjort gällande att grunden inte kan tas upp till prövning. Den första delen av grunden innehåller nämligen inte en precis redogörelse av de rättsliga överväganden som ligger till grund för påståendet att klagandena inte frivilligt träffade förlikningen med de tyska tullmyndigheterna. Vad avser den andra delen av grunden har klagandena inte på ett precist sätt angett vilka omständigheter som förstainstansrätten hade missuppfattat eller visat vilka felbedömningar som låg till grund för nämnda missuppfattning.

19 Kommissionen har dessutom gjort gällande att klagandena i överklagandet inte ifrågasätter riktigheten av den bedömning som förstainstansrätten gjorde i punkterna 61–66 i den överklagade domen. Enligt denna analys hade klagandena kunnat ifrågasätta den slutgiltiga förordningens lagenlighet inom ramen för ett nationellt förfarande, vilket hade gjort en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG möjlig, varpå domstolen hade kunnat ogiltigförklara förordningen. Enligt kommissionen är det inte förenligt med de faktiska och rättsliga omständigheterna att göra gällande att klagandena, oaktat den förlikning som träffats med de tyska tullmyndigheterna, aldrig ”avstod från sin rätt till skadestånd” och träffade förlikningen ”utan att det inverkade på bedömningen av om den [slutliga] förordningen var rättsstridig”. Den roll som institutionerna påstås ha haft och den press som de straffrättsliga förfarandena innebar för en av klagandena saknar dessutom relevans för riktigheten av

förstainstansrättens bedömning att den saknade behörighet att pröva vissa delar av talan.

Domstolens bedömning

20 I den andra grundens första del har klagandena för det första anfört att två av de yrkanden som förstainstansrätten ansåg att den saknade behörighet att pröva gällde belopp som ingick i den summa pengar som klagandena hade betalat ut med anledning av förlikningen med de tyska tullmyndigheterna, trots att de bedömde att den slutgiltiga förordningen var rättsstridig. Trots att klagandena i överklagandet inte tydligt har uppgett att det rör sig om antidumpningstullar som de har erlagt till nämnda myndigheter, ska det noteras att förstainstansrätten i punkt 46 i den överklagade domen konstaterade att de berörda beloppen motsvarade de belopp som klagandena var för sig hade erlagt i detta avseende och fastställde i punkt 47 i nämnda dom att deras yrkanden i detta avseende i själva verket utgjorde yrkanden om återbetalning av nämnda tullar vilka felaktigt hade betalats in. Detta har inte ifrågasatts av klagandena inom ramen för förevarande överklagande.

21 Klagandena har gjort gällande att allvarlig skada fortfarande föreligger efter förlikningen till följd av den slutgiltiga förordningens existens. Enligt klagandena är nämnda förordning rättsstridig och aktualiserar gemenskapens skadeståndsansvar. Denna skada ska ersättas enligt artikel 288 andra stycket EG.

22 Förstainstansrätten konstaterade i punkt 63 i den överklagade domen att den förlikning som hade ingåtts mellan de tyska tullmyndigheterna och klagandena inte var av sådan natur att den gav förstainstansrätten behörighet att pröva de sistnämndas yrkanden om skadestånd vad avsåg erlagda antidumpningstullar. Förstainstansrätten konstaterade vidare, i punkt 67 i denna dom, att klagandena själva hade medgett att de genom den nationella talan som de hade väckt hade haft möjlighet att få betalningen

av antidumpningstullar prövad på ett effektivt sätt genom att åberopa att den slutgiltiga förordningen var rättsstridig, men att de hade avslutat dessa förfaranden genom att ingå nämnda förlikning.

23 Det ska till att börja med erinras om att endast de nationella domstolarna är behöriga att pröva en talan om återbetalning av belopp som ett nationellt organ har uppburit utan grund med stöd av en gemenskapsrättsakt som senare har förklarats ogiltig (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 maj 1989 i mål 20/88, Roquette mot kommissionen, REG 1989, s. 1553, punkt 14, av den 13 mars 1992 i mål C-282/90, Vreugdenhil mot kommissionen, REG 1992, s. I-1937, punkt 12, och av den 27 september 2007 i mål C-351/04, Ikea Wholesale, REG 2007, s. I-7723, punkt 68).

24 För det fall en enskild anser att tillämpningen av en antidumpningsbestämmelse, som han anser vara rättsstridig, har orsakat honom skada, förfogar han över möjligheten att ifrågasätta giltigheten av den rättsakt som har tillämpats av de nationella tullmyndigheterna inför behörig nationell domstol. Nämnda domstol får, eller till och med måste, under de villkor som anges i artikel 234 EG, hänskjuta en fråga till domstolen rörande den aktuella förordningens giltighet.

25 Det ska tillika erinras om att det ankommer på de nationella myndigheterna att inom sitt rättssystem dra konsekvenserna av att en bestämmelse har förklarats vara ogiltig, vilket får till följd att de antidumpningstullar som har betalats enligt den aktuella förordningen inte var de som lagligen skulle betalas i den mening som avses i artikel 236.1 i tullkodexen. Tullmyndigheterna bör därför i princip återbetala dessa antidumpningstullar i enlighet med nämnda bestämmelse, om villkoren för återbetalning, däribland det villkor som anges i punkt 2 i nämnda artikel, är uppfyllda (se domen i det ovannämnda målet Ikea Wholesale, punkt 67).

26 Enligt gemenskapsrätten omfattas följaktligen en begäran om återbetalning av antidumpningstullar som har erlagts utan grund, oberoende av den förlikning som har ingåtts i förevarande fall mellan klagandena och de tyska tullmyndigheterna, av

de berörda nationella domstolarnas behörighet. Förlikningen kan inte ge gemenskapsdomstolarna en behörighet som inte existerade innan förlikningen träffades.

27 Klagandena har i den andra grundens första del för det andra kritiserat den överklagade domen i den del som förstainstansrätten förklarade sig sakna behörighet att pröva deras talan om ersättning för advokatkostnader som de haft på nationell nivå. Klagandena har emellertid inte anfört några skäl till att nämnda kostnader inte skulle höra samman med det nationella förfarandet. Av den rättspraxis som förstainstansrätten med rätta citerade i punkt 78 i den överklagade domen följer att frågan om ersättning för kostnader som har uppstått i ett mål vid en nationell domstol är en fråga som är avhängig den tvist som har föranlett målet. Den frågan hör till den nationella domstolens exklusiva behörighet.

28 Följaktligen finner domstolen i likhet med förstainstansrätten att den sistnämnda saknade behörighet att pröva de aktuella yrkandena. Överklagandet kan således inte vinna bifall på den andra grundens första del.

29 Genom den andra grundens andra del, vilken avser förlikningen på nationell nivå, har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten missuppfattade de faktiska omständigheter och den bevisning som hade åberopats vid den genom att i punkt 68 i den överklagade domen fastställa att klagandena inte hade lagt fram någon bevisning till stöd för uppgifterna om följderna av den roll som gemenskapen och de ryska myndigheterna spelade, å ena sidan, och de straffrättsliga förfaranden som hade inletts av de tyska myndigheterna, å andra sidan, för förlikningsöverenskommelsen. Klagandena har tillika gjort gällande att det var fel av förstainstansrätten att, i punkter 138–141 i den överklagade domen, vägra att ålägga kommissionen att lägga fram bevis för att institutionen hade deltagit i överläggningarna avseende tvisten om klassificeringen av de varor som importerades av klagandena, vilka ledde fram till förlikningen mellan klagandena och de tyska tullmyndigheterna, och den brevväxling som den hade haft med tullmyndigheterna och den ryska regeringen. Denna bevisning rörande

gemenskapsinstitutionernas handlande skulle enligt klagandena kunna vara relevant inom ramen för ett förfarande enligt artikel 288 andra stycket EG.

30 Det ska erinras om att det, enligt fast rättspraxis, framgår av artikel 225 EG och artikel 58 första stycket i domstolens stadga att förstainstansrätten ensam är behörig dels att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, dels att bedöma dessa faktiska omständigheter. När förstainstansrätten har fastställt eller bedömt de faktiska omständigheterna är domstolen, enligt artikel 225 EG, behörig att pröva förstainstansrättens rättsliga bedömning av dessa omständigheter och de rättsliga följderna därav (se, bland annat, dom av den 6 april 2006 i mål C-551/03 P, General Motors mot kommissionen, REG 2006, s. I-3173, punkt 51, av den 22 maj 2008 i mål C-266/06 P, Evonik Degussa mot kommissionen, punkt 72, av den 18 december 2008 i de förenade målen C-101/07 P och C-110/07 P, Coop de France bétail et viande mot kommissionen, REG 2008, s. I-10193, punkt 58, och av den 3 september 2009 i mål C-535/06 P, Moser Baer India mot rådet, REG 2009, s. I-7051, punkt 31).

31 Domstolen är således varken behörig att fastställa vilka faktiska omständigheter som är relevanta eller, i princip, att bedöma den bevisning som förstainstansrätten har godtagit till stöd för dessa omständigheter. När bevisningen har förebringats på rätt sätt och när de allmänna rättsgrundsatser och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det endast förstainstansrätten som ska bedöma vilket värde som uppgifterna i målet ska tillmätas. Med förbehåll för det fall bevisningen har missuppfattats utgör denna bedömning således inte en rättsfråga som i sig är underställd domstolens prövning (se, bland annat, domarna i de ovannämnda målen General Motors mot kommissionen, punkt 52, och Evonik Degussa mot kommissionen, punkt 73, samt domen i de ovannämnda förenade målen Coop de France bétail et viande m.fl. mot kommissionen, punkt 59, samt domen i det ovannämnda målet Moser Baer India mot rådet, punkt 32).

32 Det ska härvid även påpekas att en sådan missuppfattning ska framstå som uppenbar av handlingarna i målet utan att det är nödvändigt att göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna och av bevisningen (se, bland annat, domarna i de ovannämnda målen General Motors mot kommissionen, punkt 54, och Evonik Degussa

mot kommissionen, punkt 74, samt domen i de ovannämnda förenade målen Coop de France bétail et viande m.fl. mot kommissionen, punkt 60, samt domen i det ovannämnda målet Moser Baer India mot rådet, punkt 33).

33 Vad avser den bevisning som klagandena lade fram med avseende på de villkor under vilka parterna träffade den aktuella förlikningen, har klagandena i överklagandet inte precist och i tillräcklig utsträckning visat att förstainstansrätten missuppfattade de faktiska omständigheterna. Klagandena har inte heller visat på vilket sätt ett beslut att förelägga kommissionen att förete de begärda handlingarna hade kunnat påverka de rättsliga slutsatser som förstainstansrätten drog i punkt 139 i den överklagade domen, nämligen att den inte var behörig att pröva en talan om ersättning för antidumpningstullar och advokatkostnader som hade uppkommit på nationell nivå.

34 Domstolen konstaterar att klagandena på detta sätt försöker få till stånd en omprövning av förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna, vilket domstolen inte är behörig att göra i ett mål om överklagande. Överklagandet kan således inte vinna bifall på denna grund.

35 Mot bakgrund av det ovanstående ska överklagandet såvitt avser den andra grunden delvis avvisas. I den del som överklagandet kan prövas i sak på denna grund, ska det ogillas.

Den första grunden

36 Klagandena har gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen och tillämpningen av artikel 288 andra stycket EG

avseende de villkor under vilka gemenskapen kan ådra sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar. I denna grund, vilken består av två delar, har klagandena klandrat förstainstansrätten dels för att den inte undersökte det rättsstridiga handlande som kan orsaka skadan, och i synnerhet för att den inte undersökte detta handlande i dess rättsliga sammanhang och inom ramen för bedömningen av orsakssambandet, dels för att den fastställde att det inte förelåg ett tillräckligt direkt orsakssamband mellan gemenskapsinstitutionernas handlande och skadan.

Den första grundens första del

— Parternas argument

37 Vid prövningen av orsakssambandet mellan ett rättsstridigt handlande och en påstådd skada måste enligt klagandena handlandet och skadan, på ett eller annat sätt, redan ha prövats innan det är möjligt att fastställa huruvida ett tillräckligt direkt orsakssamband föreligger mellan de båda eller om detta samband har brutits. Med andra ord anser klagandena att när det är fråga om villkoren för gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar förutsätts det att villkoren hänförliga till rättsstridighet och skada på ett eller annat sätt har beaktats när orsakssambandet är det villkor som prövas först, trots att prövningen av förstnämnda villkor inte förutsätter att övriga villkor för skadeståndsansvar redan har prövats.

38 Rådet har gjort gällande att påståendet att förstainstansrätten var skyldig att ”på ett eller annat sätt … beakta de båda andra villkoren” eller att ”undersöka bestämmelserna rörande orsakssambandet och i synnerhet det rättsstridiga handlandet” är

grundlöst. Förstainstansrättens tillvägagångssätt, vilket bestod i att den bedömde orsakssambandet genom att betrakta den påstått rättsstridiga handlingen och den åberopade skadan som faktiska omständigheter, är det sedvanliga. Förstainstansrätten är inte skyldig att pröva villkoren för en institutions skadeståndsansvar i en viss ordningsföljd. Om ett av de tre villkoren inte är uppfyllt ska talan ogillas utan att det är nödvändigt att undersöka de andra villkoren.

39 Enligt kommissionen hindrade ingen regel förstainstansrätten från att pröva villkoret rörande orsakssambandet utan att ta ställning till påståendet att den slutgiltiga förordningen var rättsstridig. Även om det är möjligt att ”ett samband inte kan föreligga i tomma intet” bortses det i överklagandet helt och hållet från att orsakssambandet inte följer av det rättsstridiga handlandet eller av den skada som har åsamkats, utan uteslutande beror på huruvida det klandrade handlandet har gett upphov till den åberopade skadan.

— Domstolens bedömning

40 Av domstolens fasta rättspraxis framgår att gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar och rätten till ersättning för skada, enligt artikel 288 andra stycket EG, förutsätter att ett antal villkor är uppfyllda, nämligen att det handlande som läggs institutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den åberopade skadan (se bland annat dom av den 29 september 1982 i mål 26/81, Oleifici Mediterranei mot EEG, REG 1982, s. 3057, punkt 16, av den 15 september 1994 i mål C-146/91, KYDEP mot rådet och kommissionen, REG 1994, s. I-4199, punkt 19, och av den 9 september 2008 i de förenade målen C-120/06 P och C-121/06 P, FIAMM m.fl mot rådet och kommissionen, REG 2008, s. I-6513, punkt 106).

41 Eftersom de tre villkoren för det ansvar som föreskrivs i artikel 288 andra stycket EG är kumulativa, räcker det att ett av dem inte är uppfyllt för att en skadeståndstalan ska ogillas (dom av den 9 september 1999 i mål C-257/98 P, Lucaccioni mot kommissionen, REG 1999, s. I-5251, punkt 14).

42 Det är inte heller nödvändigt att pröva villkoren för en institutions skadeståndsansvar i en viss ordningsföljd (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Lucaccioni mot kommissionen, punkt 13).

43 Med beaktande av att den andra grunden har underkänts gäller förevarande grund endast begäran om ersättning för materiella skador som består i inkomstförluster för Trubowest och förlorade inkomster från lön för Viktor Makarov, vilka har uppskattats till 128 000 euro respektive 63 448,54 euro, samt för den ideella skada som Viktor Makarov har lidit, vilken har uppskattas till 150 000 euro.

44 Förstainstansrätten konstaterade i punkt 134 i den överklagade domen att orsakssambandet mellan det rättsstridiga handlande som hade tillskrivits rådet och kommissionen och de åberopade skadorna under alla omständigheter, oberoende av om Trubowests importer omfattades av den slutgiltiga förordningens tillämpningsområde eller ej och oberoende av om klagandena hade gjort sig skyldiga till en felaktig klassificering eller ej, inte kunde anses vara tillräckligt direkt.

45 Klagandena har vid förhandlingen betonat att förstainstansrätten inte undersökte den rättsliga händelse som orsakade skadan. Enligt klagandena kan frågan rörande orsakssambandet endast behandlas inom ramen för en fördjupad prövning av det juridiska sammanhang i vilket den omtvistade rättsakten, det vill säga den slutgiltiga förordningen, vilken de anser är rättsstridig, ingår.

46 Enligt rådet och kommissionen var förstainstansrätten inte skyldig att uttala sig om den åberopade rättsstridigheten innan den hade prövat huruvida ett orsakssamband förelåg mellan densamma och den påstådda skadan.

47 Såsom generaladvokaten anförde i punkt 68 i sitt förslag till avgörande har klagandena inte förklarat på vilket sätt en prövning av det påstått felaktiga handlandet hade kunnat påverka bedömningen av orsakssambandet i den överklagade domen. Förstainstansrätten kunde pröva orsakssambandet med utgångspunkt i antagandet att den omtvistade rättsakten, såsom klagandena har gjort gällande, verkligen är rättsstridig och skadan faktiskt har uppstått (se domen i det ovannämnda målet Lucaccioni mot kommissionen, punkterna 12, 15 och 16, samt beslutet av den 12 april 2005 i mål C-80/04 P, DLD Trading Company Import-Export mot rådet, punkt 50).

48 Vid en skadeståndstalan enligt artikel 288 andra stycket EG är villkoret rörande orsakssambandet fristående från villkoret rörande den berörda rättsaktens rättsstridighet. Frågan huruvida införandet av antidumpningstullar genom den slutgiltiga förordningen var rättsstridigt saknar således betydelse för prövningen av villkoret rörande orsakssambandet.

49 Domstolen finner i likhet med förstainstansrätten att den sistnämnda kunde pröva frågan om orsakssambandet mellan rådet och kommissionens handlande och de åberopade skadorna först.

50 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall på den första grundens första del.

Den första grundens andra del

— Parternas argument

51 Klagandena har gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att fastställa att det inte förelåg ett tillräckligt direkt orsakssamband mellan gemenskapsinstitutionernas rättsstridiga handlande och den skada som handlandet påstås ha gett upphov till. Enligt klagandena grundade sig förstainstansrätten nämligen på två hypotetiska scenarier för vilka det saknades stöd. Förstainstansrätten borde inte ha beaktat den omständigheten att klagandena begärde ersättning för skador som de hade åsamkats till följd av att olagliga tullar hade införts. Det var ett misstag av förstainstansrätten att beakta hypotetiska felaktigheter vid klassificeringen av de importerade varorna, vilka inte hade kontrollerats, felaktigheter som tillskrevs de tyska myndigheterna eller klagandena. Klagandena anser att förstainstansrätten tillämpade villkoret rörande orsakssambandet felaktigt genom att pröva huruvida orsakssambandet hade brutits utan att först pröva huruvida ett sådant direkt samband förelåg mellan det rättsstridiga handlandet och den påstådda skadan.

52 Rådet och kommissionen har gjort gällande att förstainstansrätten prövade orsakssambandet med utgångspunkt i två hypoteser, eftersom det aldrig hade visats huruvida de rör på vilka de tyska tullmyndigheterna hade tagit ut antidumpningstullar med stöd av den slutgiltiga förordningen omfattades av nämnda förordnings tillämpningsområde.

— Domstolens bedömning

53 De principer, gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar, till vilka det hänvisas i artikel 288 andra stycket EG kan inte åberopas till stöd för att det föreligger

en skyldighet för gemenskapen att ersätta all skada, oavsett hur avlägsen, som uppkommer till följd av dess organs handlande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 1979 i de förenade målen 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 och 45/79, Dumortier m.fl. mot rådet, REG 1979, s. 3091, punkt 21, och av den 30 januari 1992 i de förenade målen C-363/88 och C-364/88, Finsider m.fl. mot kommissionen, REG 1992, s. I-359, punkt 25). Villkoret avseende det orsakssamband som krävs enligt artikel 288 andra stycket EG förutsätter nämligen att det finns ett tillräckligt direkt orsakssamband mellan gemenskapsinstitutionernas handlande och skadan (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Dumortier m.fl. mot rådet, punkt 21).

54 Det ska dessutom erinras om att det av domstolens fasta rättspraxis följer att ett överklagande enligt artikel 225 EG och artikel 58 första stycket i domstolens stadga endast kan avse en prövning av om en rättsregel har överträtts och inte någon form av bedömning av de faktiska omständigheterna (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 1 oktober 1991 i mål C-283/90 P, Vidrányi mot kommissionen, REG 1991, s. I-4339, punkt 12, och beslut av den 17 september 1996 i mål C-19/95 P, San Marco mot kommissionen, REG 1996, s. I-4435, punkt 39).

55 Klagandena har inte förklarat på vilket sätt den omständigheten att den slutgiltiga förordningen är rättsstridig kan sättas i relation till förekomsten av ett tillräckligt direkt samband mellan de åberopade skadorna och det påstådda rättsstridiga handlandet. Nämnda förordnings lagenlighet saknar nämligen samband med giltigheten av bedömningen av de faktiska hypoteser som hade utvecklats av förstainstansrätten, vilken låg till grund för bedömningen att orsakssambandet hade brutits.

56 Klagandena har dessutom gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att fastställa att det inte förelåg ett tillräckligt direkt orsakssamband mellan gemenskapsinstitutionernas rättsstridiga handlande och den skada som handlandet påstods ha gett upphov till.

57 Av den överklagade domen framgår att förstainstansrätten inte först gjorde en allmän bedömning av frågan huruvida den åberopade skadan skulle ha uppkommit utan institutionernas handlande. Motiveringen i domen fokuseras på frågan om det brutna orsakssambandet mellan dessa båda beståndsdelar. I punkterna 112 och 113 i nämnda dom, inom ramen för den första hypotesen, fastställde förstainstansrätten att bedömningen av förekomsten av ett orsakssamband inte berodde på frågan huruvida händelseförloppet skulle ha varit ett annat om den rättsstridiga rättsakten inte hade antagits. Enligt den rättspraxis som citeras i punkter 99 och 102 i den överklagade domen ska den påstådda skadan vara en tillräckligt direkt följd av det kritiserade handlandet, utan att orsakssambandet har brutits.

58 Domstolen konstaterar att det orsakssamband som krävs enligt artikel 288 andra stycket EG förutsätter att det föreligger ett direkt orsakssamband mellan den berörda institutionens rättsstridiga handlandet och den åberopade skadan.

59 Det är nödvändigt att nämnda skada verkligen har orsakats av institutionernas handlande. Detta synsätt bekräftas i den fasta rättspraxis som domstolen erinrar om i punkt 53 i förevarande dom, enligt vilken, även när institutionerna eventuellt har bidragit till den skada för vilken ersättning begärs, nämnda bidrag kan vara alltför avlägset på grund av att andra personer är ansvariga, i förevarande fall klagandena.

60 Förstainstansrätten gjorde en korrekt bedömning när den för det första fastställde att om den slutgiltiga förordningen inte omfattade de varor som importerades av klagandena och de sistnämnda således inte hade klassificerat nämnda varor felaktigt, så skulle de skador som hade gjorts gällande av klagandena endast kunna tillskrivas de tyska tullmyndigheterna, i den mån som dessa hade underkastat nämnda varor

antidumpningstullar trots att de inte omfattades av den slutgiltiga förordningens tillämpningsområde.

61 Förstainstansrätten gjorde också en korrekt bedömning när den för det andra fastställde att om den slutgiltiga förordningen omfattade de varor som importerades av klagandena och de sistnämnda följaktligen hade klassificerat dessa varor på ett felaktigt sätt, så skulle deras eget handlande, och inte rådets och kommissionens påstådda rättsstridiga handlande, ligga till grund för de åberopade skadorna. Vad avser denna hypotes anser domstolen att det var korrekt av förstainstansrätten att i punkterna 100 och 101 i den överklagade domen framhålla att det ska prövas huruvida den skadelidande visat prov på tillbörlig omsorg för att undvika eller minimera skadan, med påföljd att denne annars får stå för denna. Detta innebär att även om det klandervärda uppträdandet har bidragit till uppkomsten av den påstådda skadan kan orsakssambandet brytas av att bristande omsorg från den skadelidandes sida utgör en avgörande orsak till denna skada.

62 Klagandena har gjort gällande att förstainstansrätten underlät att beakta den omständigheten att de begärde ersättning för skada som de hade åsamkats på grund av att olagliga tullar hade införts och på grund av ett felaktigt fokuserande på hypotetiska felaktigheter i samband med klassificeringen av de importerade varorna. Enligt klagandena är frågan inte huruvida den slutgiltiga förordningen omfattar dessa varor eller ej. De belopp som har tagits ut såsom antidumpningstullar och som de tyska tullmyndigheterna har behållit i enlighet med den förlikning som träffades av klagandena och dessa myndigheter innebär att dessa tullar togs ut med stöd av en förordning vars rättsstridiga karaktär har lyfts fram.

63 Inom ramen för undersökningen av de åberopade skadorna som följde direkt eller indirekt av införandet av antidumpningstullar genom den slutgiltiga förordningen uttalade sig förstainstansrätten inte om huruvida nämnda förordning var lagenlig eller ej. Vad avser frågan huruvida uttagandet av nämnda tullar genom den slutgiltiga förordningen direkt orsakade de skador som klagandena har gjort gällande prövade förstainstansrätten nämligen i tur och ordning klagandenas situation under de

hypotetiska omständigheter som de hade redogjort för, vilka omfattar alla tänkbara fall. Dessa alternativa prövningar ledde således till samma lösning.

64 Klagandena har följaktligen inte styrkt att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att fastställa att det inte förelåg ett tillräckligt direkt orsakssamband mellan gemenskapsinstitutionernas rättsstridiga handlande och den skada som handlandet påstås ha gett upphov till.

65 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall på den första grunden.

66 Härav följer att överklagandet ska ogillas i dess helhet.

Rättegångskostnader

67 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet och kommissionen har yrkat att Trubowest och Viktor Makarov ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet ska rådets och kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Trubowest Handel GmbH och Viktor Makarov förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter